

PRESTUPNÍ

STANICE

*Ellery
Queen*

PRESTUPNÍ STANICE

Ellery Queen

NAŠE VOJSKO
2011

Copyright © 1970 by Ellery Queen
Translation © 1992 Gustav Bernau
Copyright Czech edition © 2011 by Naše vojsko, s. r. o.
Jacket design © 2011 by Jindřich Procházka – Naše vojsko, s. r. o.
All rights reserved

ISBN: 978-80-206-1396-7

Postavy knihy

Newyorčané

BORDEN, JASPER

FINCH, GROSVENOR

FRUEH, SIMON, SENÁTOR

GIMBALLOVÁ, JESSIKA BORDEN

GIMBALL, JOSEPH KENT

JONES, BURKE

Filadelfané

ANGELL, WILLIAM

WILSON, JOSEPH

WILSONOVÁ, LUCY

Trentoňané

AMITYOVÁ, ELLA

DE JONG, IRA, NÁČELNÍK POLICIE

POLLINGER, PAUL, PROKURÁTOR

I. Tragédie

*„Hra je tragédie „Člověk“,
a jejím hrdinou vítěz Červ.“*

„Trenton je hlavním městem státu New Jersey. Podle sčítání z roku 1930 má 123 356 obyvatel – mužů, žen a dětí. Původně se jmenoval Trent's Town po královském soudci Williamu Trentovi. (Věděl jste to, pane Kloppenheimere?) Na Delaware, přirozeně. Na té zatracené, nejkrásnější řece v celých Spojených státech.“ Vyschlý mužik opatrně přikývl.

„Delaware? Poslyšte, tam přece George Washington vytrásl duši z těch, no, Heseňáků. Bylo to o Vánocích 1776,“ pokračoval velký tloušťík a ponořil okurkovitý nos do hliněného korbenu, „v hrozně vichřici. Starý George naložil své hochy do člunů a proklouzl přes Delaware a nachytil ty hrdlořezy Heseňáky v podvlíkačkách. Neztratil jediného muže – to jsou dějiny. A kde to bylo? Trenton, pane Kloppenheimere, Trenton!“ Pan Kloppenheimer si třel vyschlou drobnou bradu a zabručel něco chlácholivého.

„No,“ řekl tloušťík a postavil korbenu hlučně na stůl, „a víte co? Trenton byl kdysi skoro hlavním městem celého národa! Fakt. Kongres se sešel zrovna tady v tomhle starém městečku ve čtyřiaosmdesátém roce a odhlasoval založení federálního města po obou stranách řeky!“ „Ale,“ namítl pan Kloppenheimer nesměle, „Kapitol je ve Washingtonu.“

Tloušťík se ušklíbl. „Politika, pane Kloppenheimer. Já vám řeknu..“

Tělnatý člověk, který děsivě připomínal Herberta Koovera, pěl slávu Trentonu do vysušených uší pana Kloppenheimera značnou dobu. U sousedního stolu štíhlý, mladý muž se skřipcem fascinován rozdělával svou energii mezi vepřové kolínko a zelí před sebou a monolog vedle sebe. Nebylo třeba poeovské schopnosti rozumování k závěru, že tloušťík nesmělému človíčkovi něco prodává; ale co? Město Trenton? To se zdálo nepravděpodobné... Pak zaslechl, jak pan Kloppenheimer uctivě vydechl slovo „chmel“ a potom zase „ječmen“. Pan Kloppenheimer zřejmě zastupoval zájmy pivovarníků a tloušťík byl nepochybně mluvčím místní obchodní komory. „Ideální místo pro pivovar;“ zářil tloušťík. „Á, hele, senátor! No tak, koukněte, pane Kloppenheimer..“ Po vyřešení záhady štíhlý, mladý muž přestal poslouchat. Ačkoli měl před sebou kolínko a pohár, jeho potravou a nápoji byly „záhady“ a žádná hádanka nebyla tak suchá, aby ho nelákala. A tloušťík mu pomohl ukrátit si půl hodiny. Přestože v malém výčepu Stacy-Trentu s žokejskými, červenobílými ubrusy a cinkotem sklenic za dřevěnou zástěnou bylo plno mužů, připadal si jako cizinec v cizí zemi. Ve stínu pozlacené kupole Kapitolu na West State Street navštěvovali Stacy-Trent lidé, kteří mluvili jinou řečí; vzduch jiskřil hovory o legislativě a on nerozeznal blok ve sněmovně od stranické kliky!

Štíhlý, mladý muž si povzdechl. Pokynul číšníkovi, objednal si jablkový koláč a kávu, a podíval se na náramkové hodinky. Osm čtyřicet dvě. Není to zlé. Bude. „Ellery Queene, ty starý tchoři!“

Polekán vzhlédl a spatřil muže právě tak velkého a štíhlého a mladého jako on sám, jak se na něho směje a podává mu ruku. „Hele, Bill Angell,“ řekl Ellery s potěšením v hlase. „Věřím, že mi tady můj slábnoucí zrak nic nekouzlí. Bille! Sedni si, sedni si. Kde se tu bereš? Číšníku, ještě pohár! Jak proboha...“

„Jedno po druhém,“ smál se mladý muž a klesl na židli. „Pálíš pořád stejně rychle, jak vidím. Nakoukl jsem sem, jestli tady neuvidím jednoho známého, a trvalo mi celou minutu, než jsem tě poznal, ty ohavný Ire. Jak se máš?“ „Všelijak. Myslel jsem, že žiješ ve Filadelfii.“ „To ano. Jsem tady v soukromé záležitosti, ještě děláš detektiva?“

„Liška mění kožich,“ řekl Ellery, „ale ne své zvyky. Nebo bys chtěl radši latinsky? Moji klasikové tě vždycky dráždili.“

„Pořád ten samý, starý Ellery. Co děláš v Trentonu?“ „Projíždím. Měl jsem dole v Baltimore případ. Ach jo, Bille Angelle. Je to už dávno.“

„Hrome, skoro jedenáct let. Ostatně, liška se moc nezměnila.“ Angellovy černé oči byly klidné a ovládané, ale Ellerymu se zdálo, že potěšení na jejich povrchu zakrývalo jistou cíhající starost. „A co já?“ „Vrásky v koutcích očí,“ řekl Ellery kriticky. „Bul-

dočí brada, kterou jsi neměl, zúžené, velmi citlivé nozdry. Vlasy na spáncích mikroskopicky prořídle. Kapsa napěchovaná ořezanými tužkami – to naznačuje přinejmenším pohotovost k práci, šaty tak neupravené, nevyžehlené a dobře ušité jako vždycky; nádech sebedůvěry smíšený s něčím, co by se dalo nazvat zbystrěnou ostražitostí... Bille, zestárl jsi.“ „To je postřeh,“ řekl Angell.

„Ale v podstatě jsi stejný. Pořád ten chlapec, rozhořčený nespravedlnostmi světa a tepající zlořády. A hezký hoch, opravdu. Bille, leccos jsem o tobě četl.“ Angell se začervenál a zvedl pohár. „Obvyklé kecy. Mám to pořád na talíři. Ten případ se závěti Curryho, to jsem měl štěstí.“

„Štěstí v nohou! Sledoval jsem to pozorně. Sampson – státní zástupce v hrabství New York – mi říká, že to byla nejskvělejší ukázka právnické vědy za celý rok. Prorokuje ti budoucnost.“

Mladý muž se klidně napil piva. „Ne v tomhle světě boháčů. Budoucnost?“ pokrčil rameny. „Pravděpodobně skončím neslavně a budu obhajovat malé případy před nějakým starým bláznem, který bude špatný na játra a bude mu cítit z pusy.“

„Vždycky v obraně. Vzpomínám si, že jsi mívával nejchroničtější mindrák na univerzitě.“

„Chudý člověk nemá...“ Angell ukázal v úsměvu malé, bílé zuby. „Nech toho, ty žvanile. Neštvi mě. Jak se daří inspektorovi? Toho starého dobráka jsem měl rád.“ „Ten se má dobře, děkuju. Jsi ženatý, Bille?“

„Ne, děkuju ti. Všechny ty chudé holky, které znám, si myslí, že jsem blázen; a ty si neumíš představit, co já si myslím o těch prachatých.“

„Znám jich několik, které jsou ucházející“ vzdychl si Ellery. „A co dělá tvá půvabná sestra?“ „Lucy se má dobře. Je vdaná, samozřejmě. Za obchodního cestujícího – Joea Wilsona. Slušný chlap; nepije, nekouří, nekarbaní, nebije svou ženu. Líbil by se ti.“ Angell se podíval na hodinky. „Ty se asi na Lucy moc dobře nepamatuješ.“

„Že ne? Vzpomínám si, jak moje ubohé dospívající srdce bylo pokaždé zdeptané. Botticelli by se z ní zjevil.“ „Je pořád ještě skvělá. Bydlí ve Fairmount Parku ve skromném rodinném domku. Joe si vede docela dobře – na měšťáka.“

„Ale, ale,“ řekl Ellery káravě. „V čem dělá?“ „Bižuterie. Cetky. Tretky.“ Billův hlas zhořkl. „Obávám se, že jsem v tobě vyvolal nesprávný dojem. Abych řekl pravdu, Lucčin manžel je samostatný, ale není o moc víc než podomní obchodník. Tedy, zaslouží uznání; nemá rodinu a vyšinul se, ačkoli se neměl zač chytit. Vlastním přičiněním. Ale vždycky jsem si myslel, že moje sestra si najde někoho lepšího než...“ Zamračil se. „Co je proboha špatného na člověku, který se živí tím, že chodí z místa na místo a prodává poctivé zboží? Zatracený snobe!“

„Ano, živí se poctivě. Snad jsem blázen. Miluje Lu šíleně a ona jeho a vždycky si jí hleděl. Mně vadí ta hubená a hladová tvář, o které se už zmiňoval Cae-

sar.“ „Musíš mít případ za každou cenu.“ „Dost přesné! Mám špatné svědomí, to je všechno. Můj byt je v srdci města a já nenavštěvuju Lucy moc často. V tom ohledu jsem mizera; Joe je většinou na cestách a ona musí být opuštěná jak ďas.“

„Á,“ řekl Ellery. „Máš tedy podezření, že je v tom ženská?“

Bill Angel si prohlížel ruce. „Milý, starý kamaráde, vidím, že je pořád ještě marné něco před tebou tajit; v těchhle věcech jsi byl vždycky kouzelník. Chyba je v tom, že je tak často pryč. Čtyři, pět dní v týdnu. Tak to chodí deset let – od té doby, co se vzali. Má auto, samozřejmě, a já nemám důvod, kromě své zatracené podezřívavé povahy, myslet si, že ho venku zdržuje něco jiného než obchod...“ Podíval se zase na hodinky. „Heleď, Ellery, musím už jít. Mám schůzku se švagrem nedaleko odtud v devět a je za deset minut devět. Kdy vyrazíš do New Yorku?“ „Hned jak zase vdechnu život do staré duesovky.“

„Duesenberg! Panebože, to máš ještě pořád to pravěké vozítko? Já myslel, žes to už dávno daroval Smithsonianu muzeu. Co bys říkal společníkovi na zpáteční cestě do města?“

„Bille! To je od tebe hezké.“ „Můžeš počkat asi tak hodinu?“ „Celou noc, když budeš chtít.“

Bill se zvedl a řekl zvolna: „Joe mě dlouho nezdrží.“ Odmlčel se. Pak pokračoval věcným tónem. „Měl jsem beztak v úmyslu zajet do New Yorku; zítra je neděle, a já mám v New Yorku klienta, kterého

jindy nezastihnu. Svůj vůz nechám v Trentonu. Kde budeš?“ „Tamhle v hale. Zůstaneš s tátou a se mnou přes noc?“ „S radostí. Uvidíme se za hodinu.“

Pan Ellery Queen se pohodlně usadil a díval se, jak klínovitá záda jeho přítele mizí za šatnářkou. Chudák Bill, vždycky si na svá široká ramena nakládal břemena jiných... Ellery chvíli uvažoval, co asi vězí za Billovou schůzkou se švagrem. Pak pokrčil rameny a řekl si, že mu do toho ovšem nic není, a objednal si další šálek kávy. Jak čekal, uvažoval ve své sklíčenosti, že Bill na něho bude působit povzbudivě a ve společnosti mladého muže devadesátiminutová jízda k holandskému tunelu nepochybně uteče jako nic.

Podivnou hrou osudu z cesty nic nebylo. Neboť ačkoli to pan Ellery Queen v tom okamžiku nevěděl, ani jemu, ani panu Williamu Angellovi, mladému filadelfskému advokátu, nebylo souzeno, aby odjeli z Trentonu toho vlahého sobotního večera, prvního června.

Letitý dvousedadlový pontiac Billa Angella supěl po opuštěné lambertonské silnici, která vedla souběžně s východním břehem řeky Delaware. Byla to úzká silnice a světla vozu se třpytila v kalužích na černém a lesklém makadamu. Odpoledne přišel teplý déšť, a ačkoli přestalo pršet krátce před sedmou, silnice a smutný pruh pastvin a pole po jeho levici byly ještě plné bláta. Několik světel blikalo pobledle na řece směrem k západu, kde byl Měsíční ostrov;

k východu byl nerovný terén šedivý a plochý, jako by ho někdo natřel barvou. Bill zpomalil, když míjel dlouhou, mohutnou kupu budov na břehu řeky. „Konečný přístav není odtud daleko,“ myslel si. Jel podle Joeových pokynů... Znal silnici dobře; často po ní jezdil, když cestoval autem z Filadelfie do Trentonu přes camdenský most. V okolí konečného přístavu nebylo nic než pustá plocha pro skládky; čisticí stanice na východě úplně zhatila v této končině vyhlídky na stavbu obytných domů a v sousedství nebyla žádná obydlí. Pokyny byly přesné: Pár set yardů za konečným přístavem, počítáno od Trentonu...

Šlápl na brzdu. Vpravo, směrem k řece, na úzkém pobřeží mezi lambertonskou silnicí a vodou, vyleštěnou v šedou ocel hasnoucím světlem hlubokého soumraku, stálo stavení s matně ozářenými okny.

Pontiac zafrkal a zastavil se. Bill soustředěně zkoumal okolí. Stavení, černé proti řece, byla vlastně pouhá chata – nahodile postavený, zchátralý objekt se zvětřalými prkny, prohnutou střechou, zpola zbavenou šindelů a rozpadajícím se komínem. Chata stála stranou a k chatě mířila se vznešeností až groteskní polokruhovitá štěrková cesta, která vedla z lambertonské silnice obloukem kolem domku a zase zpátky na silnici. Ve stínech nadcházející noci bylo na celém tom stavení cosi odpuzujícího. Prázdný roadster ohromných rozměrů stál přímo před zavřenými dveřmi chaty, skoro na kamenném schodě. Čenich tiché obludy se na něho díval. Bill se

otáčel na všechny strany jako podezíravé zvíře a pátral v houstnoucím, temně modrém šeru po dalších podrobnostech. Ten vůz... Lucy měla malý vůz, jezdila často sama. Joe pro to měl porozumění, snad si uvědomoval, jak často je opuštěná, a Joe sám měl starý, ale spolehlivý packard. Ale tohle bylo něco mohutného, skvělý, šestiválcový cadillac se zvláštní karosérií. Bylo to divné, ale přes všechnu mohutnost vozu bylo na něm něco ženského; v šeru se zdálo, že má krémovou barvu a Bill si dovedl představit, jak všeho, co se dá pochromovat, je na něm pochromované. Sportovní vůz bohaté ženy...

Potom Bill objevil packard svého švagra. Vůz stál blíž, obrácen k postranní stěně chaty. Bill si také poprvé všiml druhé cesty, neudržované a rozbláčené, odbočující z lambertonské silnice několik stop před jeho vozem. Tahle cesta, vlastně pouhý pruh bláta, nevybíhala z polokruhové té šterkované cesty, nýbrž vedla podle ní a směřovala lehkým obloukem ke druhým dveřím v boku chaty. Dvě cesty, dvoje dveře, dvě auta...

Bill Angel seděl docela tiše. Noc byla klidná a tiicho bylo ještě zdůrazněno cvrkáním cvrčků, slabým frkáním lodního motoru na řece, bzučením jeho vlastního motoru. S výjimkou konečného přístavu a hlídačova domku před ním Bill neprojel kolem lidského obydlí od té chvíle, kdy vyjel z předměstí Trentonu; a za chatou, pokud dohlédl, se rozprostírala opuštěná rovina. Tohle bylo místo schůzky.

Nevěděl, jak dlouho tu tak seděl, ale náhle večerní klid vybuchl, vznícen strašným zvukem. Billovi se varovně sevřelo srdce ještě dřív, než si jeho smysly uvědomily povahu výkřiku. Byl to pronikavý výkřik a vydral se z hrdla ženy: Živelný protest vzrušených hlasivek, náraz uvolněný z ochrnutí strachem jako napnutá struna, kterou pustíme. Byl krátký a ostrý, a odumřel právě tak neočekávaně, jak se zrodil. Billu Angellovi, sedícímu v pontiacu a přimraženému k volant, napadlo, že ještě jakživ neslyšel ženu takhle vykřiknout. Něco v něm odpovědělo zachvěním a on pocítil upřímný úžas. V témže okamžiku, bez vědomé příčiny, jeho oči spočinuly na náramkových hodinkách. Ve světle přístrojové desky viděl, kolik je hodin. Bylo devět a osm minut.

Rychle však vzhlédl; světlo před ním se trochu změnilo. Přední dveře se rozletěly; slyšel prásknutí, jak narazily na vnitřní stěnu chaty. Hranol světla zaplavil bok roadsteru před kamenným schodem. Bill se za volantem napolo zvedl, aby lépe viděl. Byla to ženská postava a ruce měla před obličejem, jako by se nechtěla dívat na něco nemravného. Stála tam jen na okamžik, obrys postavy, jejíž podrobnosti byly nerozeznatelné. Jak stála ve tmě, se světlem za sebou, mohla být mladá i stará; její štihlost nic neprozrazovala. Nerozeznával podrobnosti jejích šatů. Tato žena vykřikla. A prchala z chaty, jako by byla zachvácená a oslepena hnusem.

Pak spatřila pontiac, skočila k velkému roadsteru

a chytla za dveře. Bleskem byla ve voze. Cadillac se rozjel směrem k němu. Míhl se zatáčkou štěrkované cesty; teprve když byl skoro u něho, jeho svaly procitly k životu. Nasadil jedničku a otočil volantem doprava. Pontiac s trhnutím sjel na blátivou cestu, vedoucí k boku chaty. Náboje jejich kol se o sebe skřípavě otřely. Cadillac se švihem na dvou kolech uhnul. V pouhém okamžiku, kdy oba řidiči byli bok po boku, Bill spatřil, že žena svírá pravicí v rukavičce kapesník a zakrývá si jím tvář. Nad tkaninou kapesníku byly divoké a široké oči. Pak ona i roadster byly pryč; řítily se po lambertonské silnici k Trentonu a v okamžiku je pohltila tam. Bill věděl, že by bylo marné je následovat.

Ohromen jel po blátivé cestě a zastavil pontiac vedle starého packardu svého švagra, vědom si toho, že má ruce studené a vlhké potem. Vypnul motor a sestoupil ze stupátka na malou dřevěnou verandu po straně chaty. Dveře byly pootevřené. Vzchopil se a otevřel je dokořán. Mžoural ve světle a rozeznával jen hlavní předměty uvnitř. Stál v místnosti s nízkým stropem a vybledlými stěnami, z nichž na mnoha místech opadala omítka. Vnímal staromódní, zasunovatelný věšák, obložený mužskými obleky, špinavou, železnou výlevku v rohu, holý starý krb, podobný náhrobku, kulatý stůl uprostřed a na něm elektrickou lampu, ze které vyzařovalo jediné světlo v místnosti. Nebyla tu ani postel, ani kavalec, ani kamna, ani skříň. Pár

vetchých židlí a přecpaná lenoška, notně prosežlá... Bill ztuhl.

Na podlaze za stolem ležel muž. Viděl nohy v kalhotách, s ohnutými koleny. V těch nohou bylo něco, co dávalo tušit smrt.

Bill Angell stál nehybně na místě v postranních dveřích a pomalu o všem přemýšlel. Jeho rysy ztvrdly. V chatě bylo naprosté ticho. Cítil svou nesmírnou osamělost. Lidé, kteří dýchali, byli daleko, a smích byl vzdáleným a nepředstavitelným přepychem. Zálclony na oknech lehce zašustily ve větríku, který přicházel od Delawaru... Jedna noha se pohnula. Bill sledoval její pohyb s tupým a neosobním překvapením. Uvědomil si, že i on se pohybuje, po koberci ke stolu a za stůl.

Muž ležel na zádech, skelné oči upřené ke stropu. Jeho ruce, podivně šedivé, byly zařaty do koberce, podobné drápům, v pomalém a trpělivém prstovém cvičení. Jeho žlutohnědé sako bylo rozepjaté a bílá košile nad srdcem byla skoro vesele postříkána krví. Bill klesl na kolena a s tímž překvapením slyšel vlastní hlas, který zněl jeho uším cize, jak říká: „Joe. Proboha, Joe.“ Nedotkl se švagrova těla. Skelný potah na mužových očích se ztrácel. Uhýbaly pokradmu stranou, až se uklidnily. „Bille.“ „Vodu?“

Šedivé prsty škrabaly rychleji. „Ne. Už je... Bille, umírám.“

„Joe, kdo...“

„Ženská. Ženská.“ Zlomený hlas se zarazil, ale

ústa se pohybovala dál, rty se otvíraly a zavíraly, jazyk se zvedal a klesal. Pak se zase ozval hlas: „Ženská.“ „Jaká ženská, Joe? Joe, propánaboha!“ „Ženská. Závoj. Hustý závoj – tvář. Neviděl jsem. Bodla mě... Nožem. Bille, Bille.“ „Kdo u všech čertů...“ „Pozdravuj Lucy. Bille, postarej se o Lu...“

„Joe!“

Ústa se přestala pohybovat, rty se narovnaly, jazyk se zachvěl a znehybněl. Skelný potah se vrátil do očí, které byly stále upřeny na Billa s divokým výrazem úžasu a agónie. Pak si Bill uvědomil, že prsty přestaly škrabat. Zvedl se toporně a vyšel z chaty.

Pan Ellery Queen si hověl pohodlně pod palmou v hale Stacy-Trentu, oči zavřené nad dýmající lulkou, když uslyšel hlas hulákající jeho jméno. Otevřel užasle oči a spatřil hotelového sluhu v zelené a kaštanové hotelové livreji, šourajícího se kolem něho.

V hale bylo plno a páví ocas očí ho zvědavě pozoroval. Jeho jméno znělo zelenou halou a on pokynul sluhovi s jistou nevolí. „Pan Queen? Telefon.“ Ellery hodil sluhovi minci arazil si zamračeně cestu k pultu. Mezi hlavami, které se zvedly na sluhovo pokřikování, byla také hlava rudovlasé, mladé ženy v hnědém tvídovém kostýmu. Našpulila divně rty, vstala a šla rychle za Ellerym. Její dlouhé nohy se míhaly neslyšně po mramorové podlaze. Ellery zvedl telefon. Mladá žena zaujala postavení několik stop za ním, obrátila se k němu zády, otevřela kabel-

ku, vytáhla rtěnku a začala si malovat namalovanou pusou. „Bill?“

„Zaplaťpánbu.“ „Bille! Co se děje?“

„Ellery... Nemůžu se s tebou dnes večer vrátit do New Yorku, já... Mohl bys?“ „Bille, něco se stalo.“

„Bože, ano.“ Advokát se na okamžik odmlčel a Ellery slyšel, jak si třikrát odkašlal. „Ellery, to je prostě – to je hrůza. To se snad nemohlo stát. Můj švagr... Někdo ho... Je mrtev.“ „Panebože!“

„Je to vražda. Bodli ho do prsou. Zapíchli ho jako prase.“

„Vražda!“ Ellery zamrkal. Mladá žena za ním ztuhla, jako by byla dostala elektrický šok. Pak se přihrbila a zaměstnávala zuřivě rtěnku. „Bille... Kde jsi? Kdy se to stalo?“

„Nevím. Není to dlouho. Byl ještě živ, když jsem tam přišel. Říkal... Pak umřel. Ellery... Tohle se přece nemůže stát vlastnímu příbuznému. Jak to řeknu Lucy?“ „Bille,“ řekl Ellery naléhavě, „prosím tě, soustřeď se. Poslouchej mě. Ohlásil jsi to na policii?“ „Ne... Ne.“ „Kde jsi?“

„V domku hlídače u silnice z konečného přístavu. Ellery, musíš nám pomoci!“

„Jistě, Bille. Jak je to místo daleko od Stacy-Trentu?“ „Tři míle. Přijedeš? Ellery, přijedeš?“ „Hned. Řekni mi, jak se tam dostanu. Nejkratší cestou. Bille, teď jasně. Musíš se vzchopit.“ „Já jsem v pořádku. Mně nic není.“ Po drátu přišel zvuk jeho dechu, zvučné nadechnutí, jako když novorozeně zalapá po